

Michaela

Mrzutá nálada v Míše stoupala jako rtuť v teploměru, který byl umístěný na budově pokladny za jejími zády.

Smutně a závistivě pozorovala skupinky dovádějících dětí v brouzdališti i studenty, kteří nedaleko hráli plážový volejbal. Všichni byli plní energie a užívali si nádherného počasí.

Přestože kalendář hlásil teprve konec května, bylo vedro k padnutí. Míša se domluvila se spolužačkami, že se půjdou společně koupat. Dokonce si kvůli tomu koupila i nové lesklé tyrkysové plavky, ve kterých se cítila úžasně. Plavky byly super, ale jinak se nic nevyvíjelo podle jejích představ. Přestože čekala už přes půl hodiny, Lenka ani Aneta nakonec nedorazily. Telefon nebraly, a dokonce se ani neobtěžovaly poslat omluvnou smsku.

Po nekonečně dlouhých minutách marného čekání se Míša rozhodla obětovat zaplacené vstupné a pro dnešek to zabalit. Co taky sama na koupališti? Celá podmračená se sehnula pro svou objemnou tašku.

Přidřepnutí ji zachránilo od rány volejbalovým míčem, který měl namířeno kamsi k jejím ramenům. Štěstí, že se ohnula, rána balonem by byla tou poslední kapkou pro pomyslný pohár její špatné nálady. Pecku místo ní pořádně schytl kluk postávající opodál, který zamyšleně hleděl do pevných desek.

Míše se kolem nohou okamžitě rozlétlo několik barevných pokreslených papírů. Kluk letěl hned za nimi.

Míša se přidruženě uchechtla, ale hned si skousla ret, sklopila hlavu a pustila se do sbírání.

„Nemáš mokré ruce?“ zavrčel na ni chlapec.

„Nemám!“ důrazně odpověděla Míša a nejradši by mu obrázky hodila na hlavu.

„Ani mastné od krému?“ ujišťoval se znovu kluk a ztěžka se zvedal ze země.

„Hele, nechceš si to posbírat sám?“ došla Míše trpělivost.

„Nic ve zlým,“ podrbal se kluk rozpačité na hlavě. „Já jen... nerad bych to kreslil znova, dalo mi to dost práce.“

„Tak si ty desky příště líp zavaž!“ poradila mu Míša přísně.

„To jsi vždycky tak příjemná?“ kroutil hlavou, zatímco pečlivě urovnával papíry zpátky do desek.

„Ne, jenom když mi kluci padají k nohám,“ opáčila Míša ironicky.

„Jsi dobrá!“ rozesmál se chlapec a natáhl k Míše ruku. „Já jsem Lukáš.“

„Míša,“ potřásla Lukášovi rukou.

„Já vím,“ odpověděl automaticky.

„Jak to?“ zvedla Míša obočí a legračně nakrčila nos, což dělala vždycky, když se cítila nejistá.

„Znám tě ze školy. Zahlédl jsem tě párkrát u šaten. Máme třídu ve třetím patře. Chodím taky do sedmičky jako ty, ale do děčka,“ vysvětloval.

„Aha...,“ zarazila se Míša a snažila se marně vzpomenout, jestli už Lukáše taky někdy ve škole potkala.

„Jestli si mě nepamatuješ, tak si z toho nic nedělej. Víš, já znám podle obličeje hodně lidí. Mám fotografickou paměť na tváře,“ řekl Lukáš, aby Míšu vysvobodil z úporného přemýšlení, a překotně vysvětloval: „Když si někoho chvilku prohlížím, tak už jeho podobu nikdy nezapomenu a dokážu ho docela přesně i nakreslit.“

„Aha...,“ zopakovala Míša a opět nevědomky nakrčila nos. Chtěla cosi dodat, ale Lukáš přerušil tok jejích myšlenek.

„Jsi tu sama?“ zeptal se, aniž by tušil, že se dotkl citlivého místa.

„Hmm,“ zamručela Míša a vstřícný výraz opět vystřídala mrzutá nálada.

Lukáš ihned zaregistroval Míšino stažené obočí a došlo mu, že něco pokazil.

„Taky jsem tu dneska sám, jestli chceš, ukážu ti něco senzačního,“ spiklenecky zamrkal.

Míša maličko ožila, doufala, že jí chce Lukáš ukázat svoje obrázky, do kterých mu nakukovala při sbírání. Malování ji dost zajímalo. Patrně proto, že sama uměla nakreslit jenom papouška, růži a letadlo, jejichž podoba se od chvíle, kdy opustila školku, příliš nevyvíjela.

K Míšině nelibosti však Lukáš odhodil osušku na první volný plácek a bleskurychle pod ní schoval desky i s obrázky. Pak popadl Míšu za zápěstí a táhl ji do levé zadní části koupaliště k novému toboganu.

Míša se zasekla hned na prvním schodu.

„To ale nemyslíš vážně, vid?“ marně se snažila nepanikařit. „Já toboganu přímo nesnáším!“

„Neznám nikoho, kdo by je nesnášel, chtěl jsem ti předvést parádní jízdu po bříše,“ zarazil se Lukáš a jeho rozesmátý obličej lehce pohasl. Ale vzápětí se mu koutky úst začaly opět zvedat.

„Počkej vteřinku, něco jsem vymyslel,“ odběhl stranou. Míša ho pozorovala, jak o něčem rozpráví s holčičkou sotva sedmiletou a poté si od ní půjčuje silný gumový kruh. Stálo ho to pár lízátek koupených vedle v kiosku.

„Podívej!“ ukázal Míše vítězoslavně svou trofej. „Na tom se povezeš jako v limuzíně, uvidíš. Nakonec nebudeš chtít přestat.“

Míša o Lukášových slovech dost pochybovala, ale nechala se vést po točitých schodech nahoru a přitom se snažila nevnímat své břicho, ve kterém jí strachem kručelo. Lukáš se do roury tobogánu vrhnul po hlavě a přitom na Míšu rozverně houknul: „Pojeď hned za mnou!“

Míša ostýchavě přešlapovala a ochotně před sebe pustila tři děti, které se nahoru přiřítily celé udýchané, jak se atrakce nemohly dočkat.

Za nimi postupně přicházeli další a další zájemci o vodní radovánky a Míša pochopila, že po schodech už to dolů prostě nepůjde. S resignovaným povzdechem připravila kruh do ústí trubky, opatrně nasedla a jen s mírným odrazem se rozjela.

Cesta tobogánem jí připadala nekonečná, celou dobu na ní z vrchní části roury padaly studené kapky a kruh pod ní se povážlivě nakláněl. Strachy zavírala oči a přemítala, jak dlouho její utrpení může ještě trvat.

Když si konečně dovolila oči otevřít, hrůzou málem omdlela – poslední část toboganu se do dopadového bazénku svažovala téměř kolmo.

Míšu zachvátila vlna paniky. Ve snaze snížit rychlost se začala na kruhu nešikovně vrtět a brzdit patami. Rychlost se nezmenšila, zato kruh se jí vysmekl a letěl napřed. Míšu cosi rýplo do zadku.

Hlavně si nezapomenout zacpat nos! Napadlo ji dřív, než ji proud vody vyplivnul do bazénku.

Potom prudce dosedla na zadek, tváře nafouknuté zadržovaným vzduchem, oči pevně sevřené, nos zacpaný... a kruh, ten zrádce – vymrštěný kamsi do vzduchu – se po rychlém volném pádu odrazil od její hlavy a letěl zpátky k nohám své původní majitelky, která trpělivě čekala na jeho vrácení.

Míša se pokoušela ignorovat smích svých mladších bratrů, kteří se objevili všude, kde je nejmiň potřebovala. Dalo jim asi pořádně zabrat, než vyslídili, kam se odpoledne chystá. Na koupališti ji však zahlédli už zdaleky a nechtěli si její potupnou jízdu tobogánem nechat ujít. Teď stáli těsně vedle Lukáše a posměšně na Míšu pokřikovali.

Míša se brodila ven z vody a dělala, že si nevšimla pomocné ruky, kterou jí Lukáš ochotně nabízel.

„Jdu domů,“ oznámila Míša víc sobě než Lukášovi a ignorovala jeho smutný pohled.

„To je dobře,“ zašeptala jí na břehu soucitně holčička, které patřil kruh. „Máš totiž na zadku roztržený plavky!“

Míša si dlaní přimáčkla skobu na nových plavkách a se slzami v očích pospíchala pryč. Přitom slyšela, jak o ní bráchové vykládají Lukášovi neuvěřitelné pitomosti.

*

Míša proběhla brankou, hbitě se prosmýkla vchodovými dveřmi, které za sebou rychle přibouchla, a rozčileně odkopla pravou botu směrem k botníku. Doufala, že si stihne vlézt pod peřinu a být sama, než ji dostihnou otravní bráchové, kteří jí byli neustále v patách. Alespoň na chvíli od nich chtěla mít pokoj!

Slovo pokoj v Míšinině hlavě najednou získalo větší, naléhavější rozměr. Po vlastní místnosti bez věčné přítomnosti sourozenců toužila už dva roky. Ale rodiče jí ho teď dopřát zkrátka nemohli.

Z ulice byl i přes zavřené dveře slyšet křik rozjívěných kluků. *To snad není možný! Jsou horší než lavina! Jak to mohli stihnout domů tak rychle?* Pomyslela si Míša a mocným kopnutím poslala levou tenisku vedle pravé.

S rukama založenýma v bok a s přísným výrazem staršího sourozence čekala, až se rozletí dveře a dvojčata vpadnou do chodby.

„Musíte tak řvát?!“ zamračila se na Adama a ostrým pohledem rychle šlehla i po Jakobovi. „Dejte si pozor, abyste nedostali na zadek.“

Kluci se začali chichotat.

„Radši si hlídej svůj zadek ...“, vykřikovali a dusili v sobě další a další výbuchy smíchu.

„Abys ho zase neukazovala pŕlce koupaliště!“

„Blbečkové...“ počastovala je Míša a s myšlenkou, že moudřejší ustoupí, se snažila vyklidit bitevní pole – čili chodbu.

„To je dost, že jste doma!“ zavolala máma z kuchyně, když zaslechla povyk z chodby.

Míša zadoufala, že bráchové alespoň neprozradí, že za ní přišli na koupaliště bez dovolení a že je tam navíc potom nechala samotné.

Nejraději by se kolem kuchyně proplížila jako neviditelná, aby nemusela nic vysvětlovat. Ono když je člověku třináct, tak se většinou nechce rodičům vysvětlovat vůbec nic.

Zato Adam s Jakubem se rozeběhli a každý skočil mamince na jeden bok. Málem ji převázili.

„Máte hlad, zlatíčka?“ políbila je maminka na čelo a postavila zpátky na zem.

„Jasan!“ překřikovali se kluci.

„Zlatíčka,“ zopakovala Míša ironicky po mamince něžné oslovení a okořenila ho kyselým obličejem.

„Ale jdi, snad bys nežárlila!“ přitočila se máma i k Míše a pohladila ji po dlouhých světlehnědých vlasech.

„Nežárlím, jenom nechápu, jak jim můžeš říkat zlatíčka, když pořád jenom ječí a otravujou,“ durdila se Míša.

Kluci se na sestru vrhli každý z jedné strany.

„Chceš zlechtat nebo přeprat?“ tvářili se bojovně.

„Vidíš? Nedají mi pokoj,“ vykvikla Míša a zahájila tak divokou honičku po kuchyni.

„Přestaňte,“ zvažněla maminka.

„Praběnka si šla lehnout, potřebuje klid, není jí dneska nějak dobře.“

Soukromá pohroma

Dvoječata se narodila přesně v den Míšiných čtvrtých narozenin. Táta tenkrát přijel z porodnice celý rozzářený. Seděli spolu s Míšou nad zbytkem narozeninového dortu a táta jí vysvětloval, že právě dostala nejkrásnější dárek: dvě živé panenky. Míša tehdy tátovi bláhově uvěřila a nemohla se dočkat, až svůj narozeninový

dárek poprvé sevře v náručí. Brzy však pochopila, že bráchové jsou pro ni spíš pořádná pohroma.

Když přišla maminka s dvojčaty z porodnice, zavládl u Pavelkových dokonalý chaos. Malá Míša si připadala jako osamělý trosičník vržený mezi ostrovy plínek, dětské výživy a upatlaného nádobí. A vysněné živé panenky většinou jenom jedly, řvaly nebo smrděly. Milé byly snad jen, když spaly, ale i tehdy se zábava s nimi rovnala bodu mrazu. Máma byla pořád unavená a už neměla vůbec čas si s Míšou hrát.

Vysvobození přišlo jednoho nedělního odpoledne, když přijela na návštěvu babička Klečková.

„Tady to ale vypadá,“ povzddechla si poté, co si vrazila do nohy drobnou součástku ze stavebnice, a s bolavou nohou dosedla na židli. Bohužel si sedla přímo na utěrku, do které předtím malá Michalka tajně nalila bramborovou polévku s houbami, protože jí při obědě vůbec nechutnala.

Babička s flekem od bramboračky na kalhotách se ihned pustila do úklidu.

Ještě ten večer ji maminka Pavelková poprosila, jestli by u nich nechtěla zůstat. Nejdřív to mělo být jenom na chvíli, než si rodina zvykne na nový režim, ale babička nakonec pronajala svou garsonku v Praze a zůstala u mladých napořád. Přestože se tísnili v šesti lidech v třípokojevém bytě, nikdo toho nelitoval.

Malá Míša si s babičkou Klečkovou neuvěřitelně užívala. Byla to nejzábavnější babi na světě. Nikdo z Míšiných kamarádů neměl v příbuzenstvu nikoho tak starého, kdo by s ním šel klidně na horskou dráhu, a ještě při jízdě vyzískal radostí.

A to už jí přitom bylo skoro sedmdesát a měla pořádně bílé vlasy. Na noc si na ně dávala pěnové natáčky, aby jí druhý den účes držel v pevných kudrlinách. Míša se zvědavě ptala, proč si vlasy neobarví jako ostatní moderní babičky.

„Chci se lišit, být jiná, svá,“ odpovídala stařenka a z tváře jí zářily vlídné šedé oči.

Míša bývala nejspokojenější, když si s babičkou zalezly do chatrného domečku z deky, jenž jim vyrostl v obýváku. Usadily se tam do hromady polštářků, schovaly se před celým světem a pustily se do čtení pohádek, na které si svítily baterkou. A ještě lepší bylo, když se babička pustila do vyprávění. Její povídání Míša přímo zbožňovala, a navíc když babičce nepřekážela žádná knížka, mohla se vnučka víc přitulit a hladit ji po vrásčité ruce s volnou kůží, která byla překvapivě jemná jako hedvábí.

„Proč ti mám vlastně říkat babičko, když ti maminka říká baběnko?“ ptala se zvědavě malá Míša.

„Správně bys mi měla říkat prababičko,“ usmála se stařenka na děvčátko. „Protože jsem babička tvojí maminky.“

„Prababička?“ upřela holčička na stařenku velké modré oči.

„Tak, prababička!“ přitakala stařenka.

Děvčátko se upřímně rozesmálo.

„Prababička, babička, baběnka... ty jsi moje praběnka!“

Babička se usmála a jemně zatahala holčičku za spletený cop.

„Klidně mi tak říkej, zní to moc vznešeně – skoro jako hraběnka!“ pronesla tenkrát babička legračním hlasem.

Stařenčino něžné oslovení se ujalo a převzala jej automaticky i dvojčata, sotva se naučila mluvit.

Dokud praběnce zdraví dovolilo, pomáhala mamince se vším – s vařením, úklidem i s dětmi.

Ale poslední dobou se praběněčin zdravotní stav začal zhoršovat.

Maminka se nejdřív snažila skloubit zaměstnání s péčí o tři děti, manžela, praběnkou i byt, ale nakonec to vzdala. Zůstala doma a stala se ženou v domácnosti na plný úvazek. Tátovi vyhovovaly teplé večere a děti byly spokojené, že je máma po ruce pokaždé, když ji potřebují.

Jenom praběnce neuniklo, že maminka není moc šťastná, a stále dokola navrhovala, že by se chtěla přestěhovat do domova důchodců.

„Baběňko, nezačíněj s tím zase,“ podívala se maminka vyčítavě na praběňku, když opět spustila o stěhování.

„V domově bych měla všechny výhody. Je to pohodlný dům s pečovatelskou službou, kde v malých bytech žijí staroušci pěkně pod dohledem pečovatelek. A navíc to není odtud daleko,“ vysvětlovala praběňka.

„Na ošetřování máš mě! Mám na to vzdělání, jsem přece zdravotní sestra!“ odbyla ji pokaždé maminka.

„Bývalá zdravotní sestra,“ opravovala maminku praběňka.

„Zatímco jsi se mnou doma, všechno ze své profese zapomeň. Měla by ses vrátit do práce a být mezi lidmi. A navíc – bydlí tam i Líba Hajná. Mohly bychom mít byty vedle sebe a navštěvovat se každý den.“

„Navštěvovat se s paní Hajnou můžete i tak. Kdykoliv budeš chtít, rádi tě za ní doprovodíme,“ ubezpečila praběňku maminka.

„A Míša by si mohla vzít pokoj, který bych uvolnila...“ sklopila stařenka oči.

„Tak odtud vítr fouká,“ došlo konečně mamince.

„Slyšela jsi, jak Míša škemrá o svůj pokoj, a chceš ustoupit dětem a jejich rozmarům! To rozhodně nedovolím. Míša to s kluky v jednom pokoji vydrží. Jsme rádi, že bydlíš s námi. Však ti máme co oplácet.“

Lukáš

Paní Macháčková se na chodbě domova důchodců lopotila s těžkým vozíkem plným čistého nažehleného ložního prádla.

„Lukáši,“ houkla zoufale směrem ke své malinké kanceláři. „Pojď mi pomoci, zase se mi to nějak zaseklo.“

Lukáš hned vyskočil od rozkresleného obrázku a šel za mámou.

„Počkej, podívám se na to,“ jemně odstrčil matku od vozíku a zkoumal zařízení nad kolečkem.